

PARTEA A TREIA

Scenele dinaintea tronului

(4:1-5:14)

4:1 „DUPĂ ACESTE LUCRURI”

Pe baza cuvintelor: „după aceste lucruri”, unii susțin că cele descrise în capitolele 4 și 5 constituie evenimente care urmează să aibă loc, din moment ce aceste două capitole vorbesc despre lucruri care se vor întâmpla la vremea când Biserica va fi răpită și Domnul Se va întoarce. O astfel de interpretare este acceptată la scară largă, dar ea prezintă următoarele opt probleme.

(1) Dacă capitolele 4 și 5 se referă cu adevărat la „lucrurile care au să se întâmple curând”, de ce nu este menționat un eveniment atât de important cum este răpirea Bisericii? Răpirea este amintită în capitolele 7, 12, 14 și 15 ale acestei cărți. De ce nu se face referire la ea aici? E drept că unii consideră că răpirea Bisericii ar fi sugerată prin cuvintele „Suie-te aici” (4:1), dar oare nu sunt aceste cuvinte urmate imediat de: „îndată am fost în Duhul...” (v.2)? Răpirea Bisericii este o răpire în trup, pe când aici este „în Duhul”. Astfel, acest verset nu poate fi interpretat ca referindu-se la răpirea Bisericii. Cum pot capitolele 2 și 3 să vorbească despre Biserica și să nu se spună niciun cuvânt clar despre răpirea ei imediat după aceea?

(2) Dacă în capitolul 4, versetul 1 se vorbește cu adevărat despre răpirea Bisericii, atunci unde apare Biserica în capitolele 4 și 5? Unii susțin că cei 24 de bătrâni din 4:4, 10 și 5:8 reprezintă Biserica. Vom demonstra mai târziu că ei nu reprezintă Biserica. Pentru moment, nu punem decât o întrebare: Cum se face că nici măcar unul din cei 24 de bătrâni nu este menționat în intervalul dintre capitolul 19:5 și capitolul 22? Este posibil să se vorbească despre Biserica doar cu referire la perioada necazului celui mare și la locul ei în împărăție, și să nu se audă de ea în cerul cel nou și pământul cel nou? Cum se poate ca ea să fie văzută la început, dar să dispară la sfârșit?

(3) Capitolul 5 descrie gloria pe care Mielul o primește în cer. Putem noi să spunem că Domnul trebuie să aștepte două mii de ani înainte de a primi gloria?

(4) Lauda din partea fiecărei făpturi create care este în cer, pe pământ și sub pământ, de care se vorbește în 5:13, este în acord perfect cu ceea ce spune Filipeni 2:10. Datorită învierii Sale, înălțării și primirii numelui care este mai presus de orice nume, El este arătat într-o slavă așa cum este descrisă în Filipeni 2:9. Cum se poate spune atunci că Apocalipsa 5:13 descrie o scenă care urmează să aibă loc cu 2000 de ani mai târziu?

(5) De ce să fie cântată cântarea cea nouă, din 5:9, două mii de ani mai târziu? Nu a fost împlinită deja lucrarea de răscumpărare? De ce să nu poată fi cântată imediat cântarea cea nouă?

(6) „Părea înjunghiat” (5:6) este redat în original astfel: „Părea *de curând* înjunghiat”. Acest lucru dovedește în mod cert că aceasta este scena înălțării Domnului. Deși moartea Domnului va rămâne pentru totdeauna proaspătă, cuvântul de aici arată că El fusese de curând înjunghiat.

(7) În 4:8 este consemnat despre cele patru făpturi că spuneau: „Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine”. Comparați aceasta cu 11:17, unde îi vedem pe cei 24 de bătrâni închinându-se lui Dumnezeu și spunând: „Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești, care erai”; în acest al doilea exemplu, cuvintele „care vine” nu sunt rostite, indicând astfel faptul că întoarcerea Domnului nu poate avea loc înainte de 4:8, ci după 4:8.

(8) În 5:6 se spune că cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu sunt „trimise pe tot pământul”. Să nu ne întrebăm atunci ce va face Duhul Sfânt în timpul necazului celui mare, întrucât El este trimis pe tot pământul? Noi știm că Duhul Sfânt a coborât pe pământ după înălțarea Domnului Isus. În timpul dispensațiunii Bisericii este El trimis de Domnul.

Ținând seama de aceste opt puncte, putem să tragem concluzia că acest capitol 4 zugrăvește scena care se petrece zilnic în prezența lui Dumnezeu, scenă care reprezintă situația normală din cer, în timp ce capitolul 5 descrie priveriștea înălțării Domnului, căci aici ni se vorbește de „Mielul care stătea ca (de curând) înjunghiat” (5:6). Această scenă este repetată în folosul apostolului Ioan: „După aceste lucruri... o ușă s-a deschis în cer” (4:1, ASV). Aceasta nu este o continuare la consemnarea legată de cele șapte biserici, ci mai degrabă o urmare a viziunii date în capitolul 1.

„O ușă s-a deschis în cer.” Cerurile s-au deschis înaintea lui Ezechiel (1:1), înaintea Domnului (Matei 3:16), înaintea lui Ștefan (Fapte 7:56), înaintea lui Petru (Fapte 10:11) și înaintea lui Ioan (Apocalipsa 4:1, 19:11).

„Și glasul cel dintâi pe care-l auzisem era ca sunetul unei trâmbițe care-mi vorbea.” Nu este vorba de o trâmbiță care sună, ci de un glas asemenea unei trâmbițe.

„Sue-te aici.” Acest cuvânt este adresat lui Ioan personal; nu trebuie interpretat ca un simbol al răpirii Bisericii.

„Îți voi arăta ce trebuie să se întâmple după aceste lucruri.” Aceasta servește drept introducere la prorociile care urmează.

4:2-3 TRONUL

4:2 „Îndată am fost în Duhul.” Ioan a fost răpit în duhul, nu a fost o răpire în trup.

„Și iată că în cer era pus un tron.” Tronul este inima acestei cărți, și, de asemenea, este punctul central al tuturor lucrurilor. Așadar, primul lucru care trebuie văzut este tronul, de vreme ce toate lucrurile care urmează pornesc de la el. Acest tron este diferit de cel despre care se vorbește în epistolele Noului Testament. Evrei 4, de exemplu, vorbește de tronul harului – accentuând latura harului lui Dumnezeu. Dar tronul despre care este vorba aici este tronul judecății – accentuându-se latura dreptății lui Dumnezeu.

„Și pe tronul acesta stătea Cineva.” Acest Cineva nu este altul decât Dumnezeu.

4:3 „Și Cel ce stătea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu.” O traducere mai bună pentru „iaspis” este „diamant”. * Dintre pietrele prețioase, piatra care redă cel mai bine culoarea luminii este diamantul. Acesta

---

* „Aceasta nu e considerată a fi identică cu iaspisul din zilele noastre, care este o variantă mată de cuarț de diferite culori. Nu se știe la care piatră prețioasă se referă Scriptura. Unii presupun că e vorba de diamant” - *A New and Concise Bible Dictionary* (London: G. Morrish, n.d., p. 405) – traducătorul în limba engleză.

nu crapă și este foarte apreciat de om. El ia naștere din cărbune. Lumina lui poate fi comparată cu lumina Evangheliei, prin care omul este scos din întuneric și adus la o lumină minunată. „Sardiu” redă în mod perfect culoarea roșie. De aceea el reprezintă răscumpărarea lui Dumnezeu, căci sângele are culoarea roșie. Așadar, amândouă aceste pietre prețioase, datorită culorii lor, sunt folosite pentru a reprezenta atât lumina Evangheliei, cât și răscumpărarea lui Dumnezeu care a fost înfăptuită prin Domnul Isus.

„Tronul era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.” De obicei, curcubeul văzut de pe pământ are forma unui arc, dar curcubeul de aici înconjoară tronul. Curcubeul este semnul legământului lui Dumnezeu cu Noe, căci Dumnezeu este atât un păzitor al legământului, cât și Dumnezeu legământului (Geneza 9:12-16). Aici, în Apocalipsa, vedem că Dumnezeu urmează să facă judecată în curând; dar, El ține legământul Său și Își aduce aminte de promisiunile și de harul Său. Verdele smaraldului este asemenea ierbii. Este o culoare preponderentă pe pământ. Prin urmare, ea arată că Dumnezeu are har în judecata Sa și Își aduce aminte de pământ. După ce pământul a trecut prin judecată, el dă la iveală culoarea verde (Geneza 8:11).

4:4 „CEI DOUĂZECI ȘI PATRU DE BĂTRÂNI”

Interpretarea obișnuită cu privire la cei 24 de bătrâni, dată de cei mai mulți comentatori, este aceea că ei arată spre întreaga Biserică glorioasă. Dar oare au acești comentatori suficiente dovezi pentru a susține această interpretare? Recent, unii dintre ei au citat versetul 4 din capitolul 4, spunând că acești bătrâni au tronuri și, prin urmare, domnesc ca împărați; de asemenea, ei susțin că în 5:8 acești bătrâni apar având harfe și potire de aur pline cu tămâie și, prin urmare, ei sunt preoți. Și oare nu afirmă 1 Petru 2:9 că cei credincioși sunt „o preoție împărătească”? De vreme ce acești 24 de bătrâni sunt atât împărați, cât și preoți, cu siguranță, concluzionează ei, acești bătrâni reprezintă Biserica glorioasă.

Așadar, potrivit acestei interpretări, întreaga Biserică va fi răpită laolaltă și astfel ea nu va trece prin necazul cel mare. Dar atunci cum se explică 3:10? Mai mult, sunt încă alte zece motive pentru care cei 24 de bătrâni nu reprezintă Biserica glorioasă în ansamblul ei.

(1) Titlul de bătrân nu este același cu cel de Biserică. Dacă aici bătrânii ar simboliza Biserica, ar fi ca și cum am spune că întreaga Biserică este

alcătuită din bătrâni. Potrivit faptului istoric, Dumnezeu i-a ales mai întâi pe îngeri (Isaia 14:12; Ezechiel 28:11-19), apoi pe iudei (Geneza 12:1-3) și, în al treilea rând, Biserica (căci ea a luat ființă în perioada de timp tratată în capitolul 2 din Fapte). Nu doar Biserica nu poate fi socotită ca fiind formată din bătrâni, dar nici iudeii nu pot fi socotiți drept bătrâni (alegerea menționată în Efeseni 1:4 se referă la planul veșnic al lui Dumnezeu, și de aceea este diferită de îngerii aleși menționați în 1 Timotei 5:21).

(2) Numărul bătrânilor nu este numărul Bisericii. În Scriptură, numărul bisericii este șapte sau un multiplu de șapte, dar 24 nu se încadrează aici.

(3) Biserica nu poate să-și obțină tronul și cununa înainte ca Domnul Isus să le obțină pe ale Sale. Cel care stă pe tron, așa cum vedem în 4:2, este Dumnezeu Tatăl (Mielul stă în picioare, potrivit cu 5:6). Cei 24 de bătrâni stau și ei pe tronuri, și toți poartă pe cap cununi de aur, așa cum este arătat în 4:4. Dacă ei reprezintă Biserica, cum se face că Biserica stă jos, iar Mielul stă în picioare? Potrivit acestei interpretări, în capitolul 5, versetul 6 Biserica este deja încununată. Însă, observați că Domnul Isus nu va fi Împărat până nu se va fi ajuns la vremea din capitolul 20! Cum poate Biserica să primească slava înaintea Domnului? Mai mult, după 19:4 nu se mai pomenește nimic de cei 24 de bătrâni. Dacă ei reprezintă cu adevărat întreaga Biserică, ce s-a întâmplat ulterior cu Biserica glorioasă?

(4) Nu se spune despre hainele albe pe care le poartă bătrânii că ar fi fost curățite prin sângele scump; însă, într-un alt loc (7:14) se spune despre hainele albe că au fost spălate și albite în sângele Mielului. Hainele albe de aici arată că bătrânii sunt fără păcat.

(5) Cântarea pe care o cântă acești bătrâni nu este cântarea răscumpărării, căci cântarea din 4:11 vorbește despre creația lui Dumnezeu. Așadar, ei cunosc numai creația lui Dumnezeu; nu au o cunoaștere personală a răscumpărării lui Dumnezeu. Deși cântă o cântare nouă, așa cum este scris în 5:9-10, aceasta se datorează faptului că Domnul a răscumpărat „oameni” – nu pe acești bătrâni, ci oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam.

(6) Întregul fenomen din capitolul 4 arată starea universului. Pe lângă tron și cele șapte Duhuri, mai există patru creaturi vii și cei 24 de bătrâni; nimeni altcineva nu este menționat. Aceasta indică faptul că acești bătrâni sunt bătrânii universului. Am putea noi să afirmăm că Biserica este cea mai în vârstă din întregul Univers?

(7) A aduce rugăciuni înaintea lui Dumnezeu, așa cum este arătat în 5:8, nu este acțiunea Bisericii. Chiar dacă, în Scriptură, Bisericii îi este poruncit să se roage pentru alții, Dumnezeu nu i-a cerut să aducă rugăciunile altora înaintea Lui. Biserica nu are această putere. Mulți comentatori sunt de acord cu faptul că îngerul despre care este scris în 8:3-4 se referă la Domnul. Dacă este sau nu Domnul, nu știm, dar cel puțin putem spune că sarcina de a aduce rugăciunile înaintea lui Dumnezeu revine îngerilor.

(8) Niciodată cei 24 de bătrâni nu se identifică cu Biserica. Pronumele „ei”, folosit de acești bătrâni în 5:10 este o referire la Biserică. Dacă „ei” ar fi fost într-adevăr o expresie a auto-identificării, bătrânii ar fi trebuit să spună „noi”. Ceea ce afirmă bătrânii arată în mod clar că ei se deosebesc de Biserică. Cei 24 de bătrâni nu pot să reprezinte Biserica în ansamblul ei. În pasajul din 7:13-17 se observă trei clase de oameni, și anume: (1) bătrânii, (2) Ioan și (3) cei dinaintea tronului lui Dumnezeu, îmbrăcați în haine albe. Dacă cei 24 de bătrâni ar face trimitere la *o parte* a Bisericii, atunci ar avea sens cumva întrebarea pe care bătrânii i-au adresat-o lui Ioan: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” Dar dacă cei 24 de bătrâni reprezintă întreaga Biserică, ar fi absurd ca Biserica întreagă să întrebe cu privire la o parte din Biserică.

(9) Ioan se adresează unuia dintre bătrâni cu „domnul meu” (7:13-17), arătând astfel poziția superioară a bătrânului față de el. Altfel, cum ar fi putut bătrânul să-i permită lui Ioan să-l numească „domnul meu”? (cf. 22:8-9)

(10) Conduita bătrânilor înaintea lui Dumnezeu este una aparte. Ei nu au flămânzit, nici nu au însetat vreodată, cum a făcut Biserica, și nici nu au vărsat vreă lacrimă. Ei nu se tem de Dumnezeu, nici nu au sentimentul păcatului. Ei sunt străini de experiența răscumpărării. Toate aceste puncte dovedesc că nu ei sunt Biserica răscumpărată.

Atunci, cine sunt acești bătrâni? Să presupunem că sunt împărați și preoți printre îngeri, că sunt bătrânii universului (cu alte cuvinte, ei stăpânesc peste îngeri și univers în slujba lui Dumnezeu). Iată, în cele ce urmează, dovezile în sprijinul acestei concluzii.

(1) Din moment ce stau pe tronuri și poartă cununi de aur, ei trebuie să fie împărați.

(2) Ei poartă haine albe, care sunt haine de preoți (vezi Exod 28; Levitic 6:10, 16:4). Au harfe, cântă cântări și țin șapte potire cu tămâie – toate acestea sunt dovezi ale preoției lor.

(3) Motivul pentru care ei sunt preoți în mijlocul îngerilor este din cauză că ei sunt bătrânii universului. În capitolele 4 și 5 Dumnezeu este Dumnezeu, Domnul este Mielul, Duhul Sfânt este reprezentat de cele șapte Duhuri, cele patru făpturi vii reprezintă creația plină de viață, iar cei 24 de bătrâni sunt bătrânii universului, întrucât sunt cei mai în vârstă din toate cele create.

(4) În afara îngerilor, cine a mai avut dreptul de a sta pe tron și de a purta cununi de aur, mai înainte de Domnul Isus? La origini, Dumnezeu rânduse îngerii pentru guvernarea universului. Dar unul dintre arhangheli a căzut și s-a transformat în Satan, luând astfel ființă împărăția satanică. Cât privește îngerii care nu l-au urmat pe Satan în răzvrătirea Lui, Dumnezeu le-a încredințat, totuși, domnia asupra universului. Întocmai cum Mihail este căpetenia cea mai de seamă peste națiunea Israel (Daniel 10:13), în același fel, noi toți care suntem răscumpărați avem îngerii noștri păzitori (Fapte 12:15; Matei 18:10; Evrei 1:14). Cei 24 de bătrâni stau pe tronuri, pe când cei șapte îngeri, care sună din trompete, stau înaintea lui Dumnezeu (8:2). Ei au acum în grijă universul. Când văd oameni care ajung la mântuire, nu sunt deloc geloși; dimpotrivă, Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru aceasta. Ei vor guverna universul până la venirea împărăției; atunci se vor retrage din funcția lor și vor preda guvernarea universului în mâna oamenilor (Apocalipsa 11:16-18; Evrei 2:5-8). Din acest motiv, nu mai apare nicio mențiune cu privire la bătrâni după 19:4.

(5) Numărul de 24 de bătrâni este numărul preoției. Pe vremea lui David, preoția era împărțită în 24 de cete (1 Cronici 24:7-18). Sarcina preoției este aceea de a aduce rugăciunile sfinților înaintea lui Dumnezeu. Harfele sunt pentru a cânta, iar potirele cu tămâie, pentru rugăciuni.

4:5-6 SITUAȚIA DE LA TRON

4:5 „Și din tron ieșeau fulgere, tunete și glasuri.” Dumnezeu va judeca lumea. Așadar, tronul de aici este tronul dreptății lui Dumnezeu, tronul judiciar al lui Dumnezeu.

„Făclii de foc.” Lampa este folosită în casă, în timp ce făclia este folosită în afara casei. (Făclia folosită de greci avea forma unei trompete și era din iută sau bumbac îmbibat în ulei. Se folosea în afara casei.)

Duhul Sfânt este Una dintre Persoanele divinității. Totuși, El este descris aici ca fiind șapte Duhuri, pe baza lucrării și a rezultatelor Lui. Aceasta este în acord perfect cu semnificația făcliilor (vezi Apocalipsa 5: 6; Isaia 11:2).

4:6 De ce este „o mare de sticlă, asemenea unui cristal” înaintea tronului? Deoarece curcubeul, care se află de jur împrejurul tronului, este o aducere aminte a promisiunii lui Dumnezeu din vremea lui Noe, și anume aceea că pământul nu va mai fi nimic prin apă (Genesa 9:15). Judecata prin apă a trecut; judecata nu se mai face cu ajutorul mării. Potrivit cu ceea ce scrie în Apocalipsa 15, marea de sticlă pare să fie „amestecată cu foc” (v.2). În cerul și pământul nou nu va mai fi mare. În veșnicie va exista numai iazul de foc – un iaz, da, dar unul de foc. Robert Govett a spus că „marea devine iazul de foc. Putem să vedem aceasta în starea ei intermediară, din capitolul 15, unde este o mare de sticlă amestecată cu foc.”* Sugestia lui pare logică.

De vreme ce nu este decât un singur tron, ceea ce se înțelege prin „mijlocul tronului” nu poate fi decât o referire la centrul de mai jos, de dinaintea tronului.

„Pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.” „Ochii” simbolizează inteligența. Atunci când își închide ochii, omul nu poate să vadă lumea. Dar ceea ce realizează contactul cel mai mare cu lumea sunt ochii omului. A fi plin de ochi pe dinainte și pe dinapoi arată cât de inteligente sunt aceste făpturi vii înaintea lui Dumnezeu.

4:7-8 CELE PATRU FĂPTURI VII

Unii comentatori susțin că, întrucât cei 24 de bătrâni reprezintă Biserica, și aceste patru făpturi vii reprezintă Biserica. Dar noi nu credem că această carte a Apocalipsei este în primul rând o carte a simbolurilor. Tot ce nu este simbolic trebuie explicat *ad litteram*. Dacă cei 24 de bătrâni vorbesc despre Biserică, atunci cum ar trebui interpretate celelalte numere care apar în carte? O astfel de interpretare nu doar că este cât

---

* Robert Govett, *The Apocalypse Expounded*. Londra: Chas. J. Thynne, 1920, p.111. Traducătorul în limba engleză.

se poate de dificilă, dar, de asemenea, ea scade din valoarea acestei cărți. În consecință, cele patru făpturi vii nu sunt simbolice, ci mai degrabă ele reprezintă făpturile create. Așa cum cei 24 de bătrâni reprezintă făpturile angelice, cele patru făpturi vii reprezintă făpturile vii de pe pământ.

Clasificarea făpturilor vii, potrivit cu ceea ce este scris în Geneza, cuprinde șase grupuri: (1) viețuitoarele acvatice, (2) păsările cerului, (3) păsările domestice, (4) târătoarele, (5) animalele sălbatice și (6) omul. Dar potrivit cu Apocalipsa 4:7, există numai patru grupuri: (1) leul – cel mai puternic dintre animalele sălbatice (Proverbe 30:30); (2) vițelul – cel mai mare dintre animalele domestice; (3) omul – omenirea de pe pământ (aceasta nu semnifică Biserica, căci în perioada împărăției cunoștința lui Dumnezeu va umple pământul – vezi Isaia 11:9). În timpul acelei perioade, va exista o diferență în Biserică între cei mântuiți și cei biruitori; dar când vor fi un cer și un pământ nou, nu va mai fi această diferență. Deși, pe perioada împărăției, oamenii de pe pământ vor putea să creadă în Dumnezeu, nu va mai exista botezul cu Duhul Sfânt și, prin urmare, ei nu vor putea să devină Trupul lui Cristos. Ei vor putea crede doar în mod individual. Când vor fi un cer și un pământ nou, ei vor fi readuși la starea lui Adam de dinainte de cădere. Vor mânca fructe, vor avea nevoie de somn, se vor căsători și vor avea copii, deși nu vor mai muri, nu vor mai fi bolnavi, nu vor mai păcătui, nu vor mai fi ispitiți de diavolul. Și (4) vulturul – regele păsărilor.

De ce nu sunt menționate aici târătoarele și peștii? Întrucât șarpele este cel mai mare dintre târătoare, nu apare aici niciun exemplar al acestei categorii. În vremea lui Noe, peștii nu au trecut prin judecată (pe când toate celelalte făpturi vii au trecut); în plus, în cerul cel nou și pe pământul cel nou nu va mai fi mare. Evident, peștii vor fi judecați mai târziu; din acest motiv ei nu sunt menționați.

Fiind afectată de căderea omului, creația a decăzut mult față de starea ei originală. Și astfel, potrivit cu ceea ce scrie în Romani 8:19-22, întreaga creație așteaptă cu nerăbdare descoperirea libertății gloriei copiilor lui Dumnezeu. Când Domnul Se va întoarce, noi vom fi glorificați, iar creația va fi eliberată din robia stricăciunii. La venirea Domnului, toate lucrurile vor fi restabilite (Fapte 3:21). Efectul morții Domnului nostru pe cruce are o rază mare de acțiune: el atinge toate lucrurile și atinge omenirea (Coloseni 1:20). Din Evrei 2:5-9 aflăm că Isus „a trebuit să guste moartea pentru fiecare om” (ASV); însă acest „fiecare om” trebuie înțeles ca

„oricine” sau „orice lucru”, în versetul 9. Aceasta înseamnă că Isus a gustat moartea pentru toate lucrurile, pentru toată creația. Nu numai omenirea, dar și toată creația va fi răscumpărată.

Domnul Isus nu este doar Om, ci este și întâiul născut din toată creația (Col. 1:15; Apocalipsa 3:14).

Cele patru făpturi vii reprezintă toate făpturile vii răscumpărate.

Dintre cele patru făpturi vii, atât vițelul, cât și omul sunt făpturi curate, pe când leul și vulturul sunt necurate. Totuși, toate stau înaintea lui Dumnezeu, fără a se face deosebire între curat și necurat. Leul și vulturul sunt animale feroce, în timp ce omul și vițelul sunt făpturi blajine. Dar pentru că toate sunt răscumpărate, ele pot să locuiască în pace împreună.

În Vechiul Testament sunt menționate două feluri de ființe angelice: heruvimii și serafimii. Heruvimii au numai patru aripi (Ezechiel 1:6), în timp ce serafimii au șase aripi (Isaia 6:2). Fețele celor patru făpturi vii sunt asemenea făpturilor vii despre care se vorbește în Ezechiel. Aceste patru făpturi vii au fețe de heruvimi (Ezechiel 1:10) și aripi de serafimi. Așadar, ele sunt o combinație de heruvim și serafim.

Heruvimii reprezintă slava lui Dumnezeu (heruvimii de aur menționați în Exod 37:7 semnifică heruvimii slavei), iar serafimii reprezintă sfințenia lui Dumnezeu („Sfânt, Sfânt, Sfânt” din Isaia 6:3). Slava ține de Dumnezeu Însuși, dar sfințenia vorbește de natura Lui. De aceea, cele patru făpturi vii de aici au rolul de a manifesta slava și sfințenia lui Dumnezeu.

„Cel care vine” înseamnă „Cel care este pe cale să vină”. Aceasta arată spre cea de-a doua venire a Domnului.

4:9-11 LAUDE

4:9 Sunt aduse „mulțumiri” pentru că cele patru făpturi vii reprezintă aici și toate făpturile vii răscumpărate.

4:11 Cei 24 de bătrâni nu aduc „mulțumire”; în schimb, ei spun „putere”, și aceasta pentru că ei nu au experiența personală a mântuirii, ci cunosc numai puterea. Însă, atunci când văd că cele patru făpturi vii Îl laudă pe Dumnezeu și Îi aduc mulțumiri, ei li se alătură în închinare, fără niciun sentiment de gelozie.

„Pentru că Tu ai creat toate lucrurile, și prin voia Ta ele există și au fost create.” Potrivit lui Govett, în unele manuscrise se redă, într-un mod remarcabil, în felul următor: „Prin voia Ta, ele *nu* erau și au fost create”; aceasta înseamnă că, indiferent că la început Dumnezeu *nu* a creat toate lucrurile sau că acum Dumnezeu *a creat* toate lucrurile, totul s-a făcut prin voia Lui.

5:1-4 „CINE ESTE VREDNIC SĂ DESCHIDĂ CARTEA?”

5:1 „Cel ce stătea pe tron” este Dumnezeu Tatăl. „O carte.” Ce carte este aceasta? Este Legământul cel Nou, căci Legământul cel Nou ne spune cum va mântui Dumnezeu Biserica, Israelul, lumea, și universul.

„Pecetluită cu șapte peceti.” Toate cele șapte peceti, și nu doar o pecete, trebuie să fie deschise înainte ca să poată fi văzut ceea ce a fost hotărât în carte.

Această carte este Legământul cel Nou făcut de Miel prin Sângele Său. Toate planurile lui Dumnezeu sunt prezentate în Noul Legământ.

5:2 „Un înger puternic care vestea cu glas tare.” Este nevoie de un înger puternic, cu glas tare, care să vestească ceea ce trebuie auzit în cer, pe pământ și sub pământ.

„Cine este vrednic” – aceasta nu este o chestiune de putere, ci de calificare. Cine este vrednic să îplinească planul lui Dumnezeu? Nimeni nu este vrednic.

5:3 Nimeni din cer și de pe pământ nu a fost găsit vrednic să rupă pecetile.

5:4 „Și am plâns mult.” De teamă ca nu cumva planul lui Dumnezeu să nu poată fi dus la îndeplinire, Ioan a plâns mult. Iată aici o inimă care simte adânc cu tronul.

5:5-7 „LEU ... MIEL”

5:5 „Leul din seminția lui Iuda.” Din seminția lui Iuda au ieșit împărați. Înaintea lui Dumnezeu, Domnul nostru este Mielul, și nu un

leu; dar pentru Iudei, El este Leul din seminția lui Iuda. Leul este puternic și denotă regalitatea.

„Rădăcina lui David.” David a fost cel dintâi împărat după inima lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a ales. Domnul Isus a fost un vlăstar care a ieșit din tulpina lui Isai. Totuși, El nu a fost o ramură a lui David, ci Rădăcina lui David, căci David a fost împărat după modelul Domnului Isus.

Dumnezeu are nevoie de un Împărat biruitor care să deschidă cartea și să-I ducă la îndeplinire planul.

5:6 „Un Miel stând (în picioare).” Scena de la înălțarea Domnului. Așa cum am arătat mai devreme, „părea înjunghiat” trebuie redat prin „părea de curând înjunghiat”.

„Având șapte coarne și șapte ochi.” Coarnele vorbesc de putere, căci este putere în coarnele taurilor și ale berbecilor. În acest sens Biblia folosește expresii de genul: „cornul nostru va fi înălțat” (Psalmul 89: 17, ASV) și „cornul mântuirii mele” (Psalmul 18:2). Ochiul semnifică inteligența. Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu sunt ca niște făclii trimise în lumea întunecată. Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu se odihnesc peste Domnul Isus pentru a-I da putere, înțelepciune ș.a.m.d. (Isaia 11:2). Cele șapte Duhuri ne fac să ne apropiem mai mult de Domnul și să-L lăudăm.

5:7 Mielul ia cartea. În acest moment, cerurile și pământul izbucnesc în laude (vezi mai jos). Legământul cel Nou se află acum în mâna Mielului și în curând are să fie implementat.

5:8-10 DOXOLOGIA „CELOTOR PATRU FĂPTURI VII ȘI A CELOR DOUĂZECI ȘI PATRU DE BĂTRÂNI”

5:11-13 LAUDA ÎNGERILOR ȘI A TUTUROR LUCRURILOR CREATE

5:8 Rugăciunile sfinților au ca punct central cea de-a doua venire a Domnului. Harfele sunt pentru laudă, iar potirele cu tămâie sunt pentru aducerea rugăciunilor.

5:9 „O cântare nouă.” Din cauză că Domnul a murit de curând, de aceea este o cântare nouă.

„Din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam.” Patru lucruri pământești sunt amintite aici, iar patru este numărul pământului.

„Ai răscumpărat pentru Dumnezeu.” Cei care sunt răscumpărați prin sânge nu sunt cei 24 de bătrâni, întrucât este scris că ei nu cântă „ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu”, ci „i-ai răscumpărat (*pe ei*) pentru Dumnezeu”.

5:10 Potrivit cu cele ce au fost spuse până aici, nu sunt toți credincioșii împărați și preoți? Da, mântuirea noastră se bazează pe moartea Domnului, dar, de asemenea, intervine și credința omului. În același fel, noi suntem făcuți împărați și preoți pentru Dumnezeu prin lucrarea terminată a sângelui Domnului, dar, de fapt, noi slujim ca preoți și împărați atât astăzi, cât și în împărăție, prin dedicarea noastră plină de credincioșie.

5:11-12 Include îngerii, pe cei 24 de bătrâni și cele patru făpturi vii.

5:13 Aceasta este lauda tuturor făpturilor create din Univers.